

Sygn. akt VI Ka 1274/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Hanna Zielińska

Sędziowie: SSO Włodzimierz Suwała (spr.)

SSR del. Włodzimierz Szyszkowski

Protokolant asystent Michał Stachowiak

przy udziale Prokuratora Ireny Lipińskiej

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2014 r.

sprawy D. Z.

oskarżonego o przestępstwa z art. 226§1kk i art. 224§1kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 29 sierpnia 2013 r. sygn. akt II K 1137/12

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną; zwalnia oskarżonego D. Z. od kosztów postępowania odwoławczego przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Uzasadnienie (VI Ka 1274/13)

Sąd Rejonowy w Legionowie wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2013r. , Sygn.akt IIK 1137/12, oskarżonego D. Z. uznał za winnego popełnienia obydwóch zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów (bez dokonywania zmian w opisie tych czynów) , to jest: występku z art. 226 §1KK – za której wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności , oraz występku z art. 224 §2KK – za który wymierzył karę 10 miesięcy pozbawienia wolności ; na podstawie art. 85KK i art. 86 §1KK orzekł wobec oskarżonego karę łączną 1 roku pozbawienia wolości, której wymierzenie na podstawie art. 69 §1 i 2 KK i art. 70 §1pkt. 1KK warunkowo zawiesił na okres próby lat 5; orzekł o kosztach postępowania.

Wyrok zaskarżył, poza orzeczeniem o kosztach, w całości obrońca D. Z., lecz wywiedziona przez niego apelacja nie mogła być uwzględniona przez Sąd Okręgowy gdyż jest oczywiście bezzasadna.

W pierwszym rzędzie Sąd Odwoławczy uznał bezskuteczny wywód skarżącego wyrok jakoby Sąd I instancji dopuścił się jakiegokolwiek obrazy przepisów procesowych w postaci art. 7 KPK w zw. Z art. 5 §2 KPK. Bez spornie w toku swojego postępowania Sąd Orzekający dysponował dwoma grupami dowodów, z których każda odmiennie przedstawiała przebieg krytycznego zdarzenia. Przy czym dowodami obciążającymi były zeznania interweniujących funkcjonariuszy policji T. G. (1) i P. B. (1) a dowodami obciążającymi wyjaśnienia D. Z. i zeznania towarzyszących mu w krytycznym czasie osób: E. W. i M. P. (1). Niemniej wbrew sugestiom z apelacji obrońcy, zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji dokonał równie wnikliwej co i prawidłowej w świetle tego dotyczących przepisów Kpk, oceny każdej ze wskazanej grupy dowodów, co pozwoliło mu na nie budzące wątpliwości ustalenia, że to świadkowie T. G. i P. B.

wiarygodnie przedstawili przebieg przedmiotowego zajścia, a nie osoby objęte ich, opartą na podstawach prawych, policyjną interwencją. Co więcej w pisemnym uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy wskazał konkretne okoliczności i przedstawił istotne merytoryczne argumenty, dla których odrzucił nie przyznanie się do winy D. Z. a złożone przez niego wyjaśnienia i mające je popierać depozycje E. W. i M. P., uznał jedynie za nie mogącą mieć powodzenia próbę ekskulpacji oskarżonego od zarzucanych mu czynów. Argumenty te w całości podziela Sąd Okręgowy. Argumentów nie podważa też opinia biegłego odnosząca się do doznanych przez oskarżonego obrażeń ciała – wszak świadkowie T. G. i P. B. przyznali fakt, iż byli zmuszeni zastosować wobec oskarżonego środki przymusu bezpośredniego, np. w postaci użycia pałki służbowej. Użycie tych środków odbyło się jednak w dozwolonych granicach i adekwatnie do sytuacji wywołanej agresywnymi

zachowaniami ze strony D. Z.. Stąd oczywiście, obrażenia ciała u oskarżonego – nie mniej bez ich wpływu na ocenę: wiarygodności zeznań odydwu funkcjonariuszy policji czy też zasadności i prawidłowości przebiegu podjętej przez nich interwencji. Na marginesie: wyniki przeprowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Legionowie postępowania o czyn z art. 231§1KK (zał.akta 4DS 3/13) bynajmniej nie mają nie korzystnego wpływu na prawidłowości dokonanej przez Sąd Rejonowy analizy (i jej wyników) wszystkich dowodów występujących w nin. postępowaniu. Opisana wyżej prawidłowa ocena materiału dowodowego skutkowała w konsekwencji równie prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego w zakraesie stanu faktycznego. Z tego też względu uznanie winy D.Z. w zakresie popełnienia zarzucanych mu w a/o czynów zyskało też pełna aprobatę ze strony Sądu II Instancji. Odnosząc się urzędu do rozstrzygnięcia o karze wobec oskarżonego, to Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych powodów do rewidowania. Jest to kara o wolnościowym charakterze, przy wymiarze której, jak to wynika z zapisu ów stosowanej części pisemnych motywów do zaskarżonego wyroku, Sąd I Instancji należycie – stosownie do treści art. 53KK – uwzględnił wszelkie uwarunkowania tak korzystnie jaki i nie korzystnie dla oskarżonego. Na koniec, wbrew wnioskowi z apelacji, Sąd Okręgowy w swoim wyroku pominął orzeczenie o wynagrodzeniu dla obrońcy z urzędu za występowanie w postępowaniu drugo instancyjnym. Jedyną bowiem czynnością w tym postępowaniu wykonaną przez obrońcę było sporządzenie rozpoznanej apelacji – a to objęte jest już wynagrodzeniem przyznawanym przez Sąd Rejonowy obrońcy za postępowanie pierwszo instancyjne (K.132). Dla tych wszystkich przyczyn Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.